

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III C 384/12 z powództwa M. W. przeciwko L. S. C. de S. y (...) S.A. z siedzibą w M., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30.330 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2 drugim orzekł o oddaleniu powództwa częściowo co do odsetek, natomiast w punkcie 3 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3934 zł z tytułu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został wydany w wyniku ustalenia przez Sąd Rejonowy odpowiedzialności ubezpieczeniowej pozwanego za szkodę majątkową poniesioną przez powoda będącą skutkiem zdarzenia polegającego na kradzieży w dniu 27 listopada 2011 roku należącego do powoda samochodu osobowego marki A. (...). W dacie tego zdarzenia strony procesu łączyła umowa ubezpieczenia obejmująca w szczególności ryzyko kradzieży wyżej opisanego pojazdu. Sąd Rejonowy nie podzielił zarzutów strony pozwanej dotyczących tego, iż powód nie wykazał, aby w dacie wyżej opisanego zdarzenia był właścicielem opisanego w pozwie pojazdu oraz uznał za spóźniony zgłoszony w toku procesu (tj. na rozprawie w dniu 2 września 2015 roku) przez stronę pozwaną zarzut polegający na kwestionowaniu wysokości roszczenia pieniężnego zgłoszonego w pozwie.

(wyrok k. 338, uzasadnienie wyroku k. 339-347)

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi przywrócił pozwanemu termin do wniesienia apelacji.

(postanowienie k. 356)

Apelację od wyżej opisanego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 23 czerwca 2016 roku złożyła strona pozwana oświadczając, że zaskarża wyrok w całości (tj. w zakresie punktów 1-3) oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności strona pozwana zarzuciła sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów art. 133 § 3 k.p.c. i art. 149 § 2 k.p.c. poprzez niezawiadomienie pełnomocnika procesowego pozwanego o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 9 czerwca 2016 roku, co skutkowało pozbawieniem strony pozwanej możliwości obrony jej praw i nieważnością postępowania w rozumieniu art. 379 pkt. 5 k.p.c.

Strona pozwana ponadto zarzuciła sądowi pierwszej instancji naruszenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.), jak również pozbawione podstaw zastosowanie art. 207 § 3 i art. 217 § 2 k.p.c. w brzmieniu wynikającym z ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 233, poz. 1381) i na tej podstawie przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że kwestionowanie przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 2 września 2015 roku także wysokości roszczenia zgłoszonego w pozwie było spóźnione. Strona pozwana wskazała w apelacji, że wyżej przywołana ustawa weszła w życie w dniu 3 maja 2012 roku i znajdowała zastosowanie do postępowań wszczętych począwszy od dnia jej wejścia w życie, natomiast postępowanie w sprawie niniejszej zostało wszczęte przed wyżej podaną datą.

W dalszej kolejności strona pozwana w apelacji zarzuciła sądowi pierwszej instancji naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 169 § 1 k.c.

(apelacja pozwanego k. 360-364)

Na rozprawie przed sądem drugiej instancji strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji strony pozwanej.

(protokół rozprawy apelacyjnej – 7 minuta 30 sekunda)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Za zasadny uznać należy najdalej idący zarzut podniesiony w apelacji strony pozwanej, tj. zarzut dotyczący nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji wynikającej z braku prawidłowego doręczenia pełnomocnikowi procesowemu strony pozwanej zawiadomienia o ostatnim terminie rozprawy przed Sądem Rejonowym, który został wyznaczony na dzień 9 czerwca 2016 roku.

Stwierdzić należy, że zawiadomienie dla pełnomocnika procesowego strony pozwanej o wyżej wskazanym terminie rozprawy wysłano na adres przy ul. (...) lokal (...) w W. (k. 332 i k. 333 odwrot). Zawiadomienie to zostało zwrócone przez pocztę po dwukrotnym awizowaniu. Na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku nie była obecna żadna osoba występująca w imieniu strony pozwanej (protokół rozprawy k. 334). W dniu tym nastąpiło zamknięcie rozprawy, po czym w dniu 23 czerwca 2016 roku został wydany wyrok kończący postępowanie przed sądem pierwszej instancji.

Wskazać także trzeba, że wprawdzie wyżej przywołany adres przy ul. (...) w W. był adresem kancelarii pełnomocnika pozwanego podanym w złożonej przez niego odpowiedzi na pozew (k. 70), jednakże w piśmie procesowym datowanym na 14 czerwca 2013 roku (k. 159) pełnomocnik pozwanego powiadomił Sąd Rejonowy o zmianie adresu swojej kancelarii na adres przy ul. (...) lokal (...) w W. i taki sam adres podawał w składanych następnie pismach procesowych, w tym także w ostatnim piśmie procesowym strony pozwanej (k. 322) złożonym przed wyznaczeniem rozprawy na dzień 9 czerwca 2016 roku. Wobec powyższego, zawiadomienie dla pełnomocnika pozwanego o wyżej wskazanym terminie rozprawy powinno być zostać wysłane na wyżej wskazany adres przy ul. (...) w W.. Przesłanie zawiadomienia o terminie rozprawy na inny adres (przy ul. (...) w W.), które to zawiadomienie nie zostało odebrane przez pełnomocnika pozwanego i nie mogło zostać uznane za doręczone w oparciu o art. 139 § 1 k.p.c., skutkowało brakiem należytego powiadomienia strony pozwanej o ostatnim terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 9 czerwca 2016 roku, a przez to naruszeniem art. 133 § 3 k.p.c. w zw. z art. 149 § 2 k.p.c., co z kolei skutkowało pozbawieniem strony pozwanej możliwości obrony jej praw na wyżej wskazanym terminie rozprawy. Tego rodzaju okoliczność, z uwagi na treść art. 379 pkt. 5 k.p.c., musiała zostać przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie oceniona jako skutkująca nieważnością postępowania przed sądem pierwszej instancji w zakresie czynności podjętych na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku.

Wobec powyższego, apelacja pozwanego podlegała uwzględnieniu, co skutkowało uchynieniem zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. oraz zniesieniem postępowania prowadzonego przed sądem pierwszej instancji w zakresie dotkniętym nieważnością (tj. w zakresie czynności podjętych na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku) i koniecznością przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Stosownie do treści art. 108 § 2 k.p.c. należało pozostawić sądowi pierwszej instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Uwzględnienie najdalej idącego spośród zarzutów podniesionych w apelacji strony pozwanej czyniło zbędnym i przedwczesnym rozważanie pozostałych zarzutów zawartych w tej apelacji.

Zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji podlegał uchyleniu także w zakresie punktu 2, tj. w zakresie punktu, w którym orzeczono o oddaleniu powództwa częściowo co do odsetek, z uwagi na to, że takie sformułowanie omawianego punktu wyroku (zamiast np. użycia formuły mówiącej o oddaleniu powództwa ponad kwotę zasądzoną w punkcie 1 wyroku) nie pozwala w sposób jednoznaczny określić, w jakim zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Podkreślić należy, że postępowanie przeprowadzone uprzednio przed sądem pierwszej instancji podlegało zniesieniu wyłącznie w zakresie czynności dokonanych na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 roku, co oznacza, że w pozostałym zakresie dokonane uprzednio czynności procesowe stron i przeprowadzone postępowanie dowodowe pozostają skuteczne. W ramach ponownie przeprowadzonego postępowania sąd pierwszej instancji przy dokonywaniu doręczenia zawiadomień o terminie rozprawy i innych pism sądowych powinien uwzględnić aktualny adres pełnomocnika strony pozwanej. Dokonując ponownej oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy powinien ponadto uwzględnić to, że zasadnie pozwany w apelacji podniósł, iż w niniejszej sprawie –

jako wszczętej na skutek pozwu złożonego w dniu 4 kwietnia 2012 roku - zastosowanie znajdowały przepisy K.p.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 233, poz. 1381). Stosownie do treści art. 9 ust. 1 tej ustawy, jej przepisy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy, tj. po dniu 3 maja 2012 roku – co oznacza, że przepisy tej ustawy (w szczególności przepisy K.p.c. w brzmieniu wynikającym z wyżej przywołanej ustawy) nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie. Oznacza to, że w ponownie przeprowadzonym postępowaniu Sąd Rejonowy – obok konieczności przeprowadzenia oceny zasady odpowiedzialności pozwanego za szkodę opisaną w pozwie – powinien także dokonać oceny podniesionego przez stronę pozwaną na rozprawie w dniu 2 września 2015 roku zarzutu, polegającego na kwestionowaniu wysokości roszczenia zgłoszonego w pozwie, w oparciu o przepisy K.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie wyżej przywołanej ustawy nowelizacyjnej.